UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117794

§. 42. Celestius Romæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-66042

Visual Library

num victori, suis affectibus vinci. Ob Bonorum temporalium abundantiam vir, & Christianus non infletur, ob penuriam non trepidet.

Sæculum V. A. C. 417.

Etiamsi Donatistæ quererentur, persecutionem se a Catholicis pati, tamen Episcopos ordinare, & celebrare Concilia vacabat. Unum circa illud tempus triginta Episcoporum actum, cui Petilianus interfuit. In eo statuerunt, ut Episcopi, aut Presbyteri, qui inviti cum Catholicis communicassent, si neque prædicassent, neque Sacrificium obtulissent, veniam consequerentur, & suam Dignitatem retinerent. Per hoc mandatum iterum suo principio adversabantur; crimen esse, cum peccatoribus communicare.

1. *Cont. Gaud. c. 37.*

§. XLII.

Celestius Romæ.

Pelagius, & Celestius, non solum ab Episcopis Africæ, sed etiam a S. Innocentio Papa damnati, omnem movebant lapidem, ut hanc notam coram oculis hominum abstergerent. Pelagius ad Papam scripsit, ut se purgaret. Celestius ipse Romam venit. Sperabat se ibi præsidium, & multos ex Clericis, qui se defenderent, inventurum. Rumor quoque spargebatur, Presbyterum Sixtum, inde Summum Pontificem, gratiæ ini-

Aug. de pecc. orig. c. 8. & cont. 2. ep. Pel. l. II. c. 3. ep. 191. n. 1.

Sæculum V. A.C. 417.

Sup. §. 2. Merc. comm. ad Imp. c. 1.

inimicis favere. Celestius Carthagine anno 412. damnatus, ad Papam appellaverat; sed omissa appellatione, Ephesum profectus, per subreptionem obtinuit, ut Presbyter ordinaretur. Inde post aliquot annos Constantinopolim delatus est; sed Atticus, cum pessimas ejus artes detexisset, omnem curam impendit, ut pelleretur, & hunc in finem ad Episcopos Asiæ, Thessalonicam quoque, & Carthaginem scripsit. Non apparet, ipsum etiam Romam scripsisse; forte Atticus S. Joannis Chrysostomi causa necdum cum Papa in Gratiam redierat. Igitur Celestius, Constantinopoli ejectus, quam poterat celerrime Romam veniens, Zosimo Papæ se sistit, volebatque, ut ipse quidem dicebat, appellationi suæ, quam ante annos quinque moverat, insistere, & objectos sibi errores coram Sacra Sede diluere. Multum quoque causæ suæ accedere jactabat, quod accusatores sui non comparerent, nempe Diaconus Paulinus, qui eum Carthagine accusaverat, atque Episcopi Heros, & Lazarus, qui contra ipsum in Palæstina egerant.

Celestius fidei formulam obtulit, in qua per omnes articulos Symboli a Trinitate usque ad Resurrectionem mortuorum vagabatur, & fidem suam in omnibus punctis, in quibus eum nemo accusabat, explicabat; ad illud vero punctum, de

de quo præcipue agebatur, dicebat: *si quæ disputationes ortæ super quæstionibus, quæ de fide non sunt, non ea mihi mens fuit, ut illas tanquam novi dogmatis Auctor vellem decidere, sed examinanda tibi trado, quæ ex Prophetarum, & Apostolorum fontibus hausi, ut, si per ignorantiam erravi, tuo judicio corrigas.* De peccato originali deinde dicebat: *confitemur, baptizandos esse parvulos ob remissionem peccatorum, secundum Regulam universalis Ecclesiæ, & Evangelii Auctoritatem, quia Dominus dixit, Regnum Cœlorum non nisi baptizatis donari posse. Nolumus tamen ideo statuere peccatum per parentes transmissum, quod a Doctrina Catholica admodum remotum est; nam peccatum cum homine non nascitur, sed homo, postquam natus est, peccatum committit; nec illud a natura, sed a voluntate proficiscitur. Primum ergo confitemur, ne baptismum multiplicem admittere necesse sit, & hanc cautelam addimus, ne injuriam inferamus Creatori.* Hæc fuit Celestii fidei Confessio.

Sæculum V. A.C. 417.

Aug. de pecc. orig. c. 23.

Celestius.

ibid. c. 5. 6.

de Grat. c. 33.

Zosimum Papam tunc multa negotia occupabant, quæ majoris momenti, quam Celestii Causam, existimabat; hujus judicium tamen differre noluit, ne diutius Episcopi Africæ, qui Celestium Romæ esse sciebant, suspenderentur. Ergo judicii diem, & Locum pronuntiat, atque

Zosim. ep. 3.

Sæculum V. A. C. 417.

S. Clementis Ecclesiam elegit, ut Sancti Martyris exemplo ad rem istam eo, quo par esset, Religionis fervore tractandam excitaretur. Præter Ecclesiæ Romanæ Clericos plures e diversis Regionibus Episcopi adfuere. Omnia, quæ hucusque in causa Celestii acta fuerant, ad examen revocantur. Introducitur, Confessio fidei ejus recitatur. Aliquibus ex Clericis Romanis sensa ejus probabantur; ipse Papa agebat, ac si Professionem ejus Catholicam judicasset, non quod dogmata, in ea contenta, orthodoxa haberet, sed quod Celestius ediceret, Judicio Sacræ Sedis se subjicere paratum esse. Cum Papa hominem magnorum spirituum videret, qui, si errorem emendaret, Ecclesiæ utilissimus esse posset, voluntatem ejus se corrigendi laudavit, timens, ne, si dure haberetur, propelleretur in præcipitium. (*)

Aug. contra duas. epist. Lib. II. c. 3.

Soli

(*) Protestans in sua Nota p. 239. parte IV. falsum de Sancto Augustino refert his verbis: Wiewohl *Augustinus* die Schwierigkeit gar wohl erkannte, den Pabst gänzlich rein zu machen, daher er diese wahre Worte hinzu setzete: gesetzt aber, es wäre die Lehre vom Pabste, und seiner Clerisey gut geheissen worden, so würde daraus weiter nichts geschlossen werden können, als daß sie zusammen einen Fehltritt begangen; welchen Schluß zuzu geben

Soli autem ſcriptæ confeſſioni non acquieſcens, oretenus multa quæſivit Pontifex, ut experiretur, an revera ita ſentiret, de cœtero relinquens Deo judicandum, an ſincere reſponderet. Celeſtius viva voce, & iterato ea confirmavit, quæ ſcripſerat. Interrogavit Papa, an omnes errores

Sæculum V. A.C. 417.

Judicium in cauſa Celeſtii.

geben *Auguſtinus* eben keine Bedenklichkeit gehabt zu haben ſcheinet. Longe alia ſunt S. Auguſtini verba, & ſenſus. Fleurius Lib. XXIV. §.XIX. dicit S. Auguſtinum Lib. II. ad duas Pelag. excuſare Clericos Romanos. Verba autem S. Auguſtini in eod. Libr. ad duas Pelag. relata ab Anonymo primo ſunt: *Etiamſi vero (quod Deus avertat) Judicium in Eccleſia Romana, doctrinæ Pelagii, & Celeſtii favens, pronuntiatum fuiſſet, id Clericis Romanis, & non Sanctæ Sedi eſſet adſcribendum, cum Innocentius perverſa dogmata condemnaverit, & Zoſimus nunquam approbaverit.* Quæſo! an hic dicit S. Auguſtinus: daß ſie zuſammen einen Fehltritt begangen? dum expreſſe ait, Pelagiani dogmata ab Innocentio damnata, & a Zoſimo nunquam approbata? Cœterum, Zoſimum Papam Pelagianos expreſſe damnaſſe, §. L. videbimus. At Interpres noſter, ut ſæpius ex ejus Notis animadverti, credit, receptiſſimam inter omnes Catholicos eſſe ſententiam, quod Papæ ſemper, ubique, publice, privatim, ſint infallibiles; credat hoc usque, & usque cum omnibus ſuæ Religionis infantibus, & mulierculis. Si Zoſimus in cauſa Herois, & Lazari erravit, fuit error facti.

Sæculum V. A.C. 417.

Paul. Libell. tom. 2. conc. p. 1578.

errores, ejus nomine vulgatos, condemnet; respondit Celestius, se eos secundum Judicium S. Innocentii Papæ condemnare, promisitque se damnaturum, quidquid Sacra Sedes esset damnatura. Cum tamen Zosimus Papa urgeret, ut ea, quæ ipsi Paulinus Diaconus objecerat, damnaret, noluit. Interrogatus quoque super iis, quæ Heros, & Lazarus objecerant, atque in ipsorum litteris, a Concilio Carthaginensi Romam missis, continebantur, dixit, Lazarum a se nunquam nisi obiter visum, Heroem vero injuriam deprecatum, quod sinistram de se opinionem concepisset.

Zosimo Papæ, quamvis Celestii animum non irritare statuisset, visum tamen est, a vinculo excommunicationis, qua tenebatur, necdum solvendum; ut et cautius ageret, duorum mensium dilationem dedit, antequam sententiam pronuntiaret, partim ut interim scriberet ad Episcopos Africæ, quibus plenior hujus causæ erat notitia, partim ut spatium faceret Celestio ad sanitatem redeundi. Ipsum vero, & præsentes Episcopos hortatus est, ut imposterum vanas disputationes, & quæstiones curiosas devitarent. Promptior adversus Heroem, & Lazarum fuit, atque etiam absentes Episcopatu deposuit, & excommunicavit; quippe ejus animum contra eos querelæ Celestii, seu Patrocli,

Patrocli, qui loco Herois Sedem Arelatensem tenebat, occupaverant. Sæculum V. A.C. 417.

Zosimus Papa ad Aurelium, aliosque Africæ Episcopos, quæ in hoc judicio fecisset, perscripsit, atque Acta transmisit. Queritur ipsos litteris Herois, & Lazari leviter fidem adhibuisse. *Invenimus*, inquit: *ordinationes eorum fuisse irregulares; nec ipsorum accusatio scripta recipienda erat contra absentem, qui, modo præsens, fidem suam exponit, & accusatorem provocat.* Et inferius: *sæpe, dum fidei suæ sinceritatem affirmantibus credere nolumus, in errorem quadam necessitate præcipitamus.* Hæc epistola data est, Honorio, & Constantio Consulibus, id est, anno 417. *Zos. ep. 3. to. Conc. p. 2. 58.*

§. XLIII.

Pelagius Papæ scribit.

Postquam Zosimus Papa hanc epistolam scripsisset, delata est ei epistola Praylis, Episcopi Jerosolymitani, qui Joanni successerat, & sollicite hortabatur, ut causam Pelagii in primis curis haberet. Huic juncta erat ipsius Pelagii epistola, cui fidei formula addita; utraque ad Innocentium Papam directa, cujus obitum nesciebat. In sua epistola dicebat Pelagius; velle inimicos suos in duobus punctis famam suam denigrare, in uno quasi parvulis Baptismum denegaret, & Reg- *Zos. epist. 4. Aug. de Gr. Chr. c. 30. & de pecc. orig. c. 17.*